

mihai hafia traista

**orașele fac jurământ în
ploaie**

(versuri)

Redactor: *Corneliu IROD*

Referenți: *Corneliu IROD*
Ion ANDREIȚĂ
Ștefania PIETREANU

Coperta: *Stepan Cristian David TRAISTA*
Tehnoredactare: *Stepan Cristian David TRAISTA*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HAFIA TRAISTA, MIHAI

Orașele fac jurământ în ploaie : (versuri) / Mihai Hafia Traista. -

București : R.C.R. Editorial, 2024

ISBN 978-606-745-163-4

821.135.1



Carte finanțată de

UNIUNEA UCRAINENILOR DIN ROMÂNIA

mihai hafia traista

**orașele fac jurământ în
ploaie**

(versuri)

**Editura RCR Editorial
București
2024**

*Cititorilor mei,
cu dragoste*

COLINDE ȘI CÂNTECE CREȘTINE

SE APLEACĂ BRAZII

Se apleacă brazii în munții Carpați,
bucurie mare – pace între frați.
Cetina-i mai verde, lerul e mai ler,
azi se naște Domnul, bucurie-n cer.

Colindul răsună pe Vișeu în sus –
mare bucurie, se naște Iisus!
Răsună colindul pe Tisa în jos –
bucurie mare, se naște Hristos!

Colindul răsună pe Iza și Mara,
colindă creștinii – veselă ni-i țara.
Azi se naște Pruncul cel Sfânt și român,
și renaște țara pe un braț de fân.

Moldova colindă – seara-i de Crăciun,
în Ardeal răsună un colind străbun.
Dunărea albastră colindă și ea,
Româneasca țară străluce ca o stea.

Cetina-i mai verde, lerul e mai ler,
azi se naște Domnul, bucurie-n cer.
Se apleacă brazii în munții Carpați,
bucurie mare – pace între frați.

MI-A SPUS MAMA O POVESTE

Mi-a spus mama o poveste
cu trei crai și cu păstori,
cu Prunc Sfânt născut în iesle
și cu steaua cea din zori.

Mirosea a pâine-n casă,
scoasă caldă din cuptor,
povestea era frumoasă
despre-un Prunc nemuritor.

E povestea omenirii,
povestită cu mult dor,
o mai spun și azi creștinii
lângă brad de sărbători.

Mă cuprinde până-n oase
lerul-ler și linul-lin
și în suflet îmi miroase
a gutui și rozmarin.

Încă-aș vrea să îmi mai spună
o poveste cu păstori
mama mea de „Noapte bună!”
Adormită până-n zori.

Să mai stăm sub clar de lună,
să vă-mbrățișez cu dor,
mama mea de „Noapte bună!”
Tatăl meu de „Somn ușor!”

COLIND PENTRU RONA DE SUS

Eu astăzi vin să te colind,
Rona mea frumoasă,
și vreau o clipă să mă simt
copil întors acasă.

Să mă aștepte mama-n prag,
cu vocea ei duioasă
și să îmi spună cu mult drag:
„Bine-ai venit acasă!”.

Să-mi ureze bun venit,
nucul și fântâna,
tata, dinspre grajd venind,
să-mi întindă mâna.

Și-apoi să merg la colindat
așa cum se cuvine,
pe la prietenii din sat,
să le urez de bine.

Și să colind cu alți feciori
vestea minunată,
să mă-ntorc acasă-n zori,
la fel ca altădată.

Mi se preface trupu-n stea
și-n suflet îmi port glia,
în tine Rona, draga mea,
se naște veșnicia.

COLIND PENTRU PĂRINȚI

Astăzi vin ca să colind
lângă a ta cruce,
mama mea cu ochii blânzi
și cu vorbă dulce.

Scoală, tată, nu dormi
sub crucea grea de piatră,
eu astăzi vin să îți colind
vestea minunată.

Scoală, mamă, din mormânt
și te-ntoarce-acasă,
bradul e împodobit,
te-așteptăm la masă.

Scoală, mamă, din mormânt,
cheamă-l și pe tata,
bradul e împodobit,
masa este gata.

Și iată, ninge minunat,
se așterne neaua,
au pornit la colindat
copiii cu steaua.

Noi tot vă mai așteptăm,
până peste poate,
veniți, veniți la noi părinți,
veniți la noi din moarte.

Căci azi colindul este lin,
se veselesc toți sfinții,
cu ce tăcere-adâncă tac,
pe sub cruci părinții...

MOLDAVE COLINE SPRE PRUT SE ÎNTIND

Moldave coline spre Prut se întind,
pe unde valahe se-aude-un colind.

Dobrogea se-mbracă-n straie de nea,
pe dacice unde răsare o stea.

Iar îngerii cântă-n graiul oltean,
și steaua răsare pe un cer transilvan.

Răsună colinda pe-al Dunării mal,
e iarnă-n Moldova și ninge-n Ardeal.

Și clopote sfinte a naștere bat,
e iarnă-n Dobrogea și ninge-n Banat.

Și pruncii colindă, răzbind prin nămeți,
și clopotul bate-n Ardeal la Râmeț.

Răsună colindul pe Crișuri în sus,
pe unde crișane se naște Iisus.

Colindul răsună pe Mureș în jos,
pe unde valahe se naște Hristos.

Răsună colindul azi peste tot
și Domnul se naște pe Lotru și Olt.

Colindul răsună în sus și în jos,
Pe unde române se naște Hristos.

Colindul răsună în jos și în sus,
Pe unde române se naște Iisus.

ÎN VIFLAIM, COLO SUS

În Viflaim, colo sus –
crenguță verde de alun,
s-a născut Hristos Iisus –
cer albastru de Crăciun.

În Viflaim, colo jos –
cunună de rozmarin,
s-a născut Iisus Hristos –
de Crăciun ceru-i senin.

La ai săi El a venit –
petale dalbe de prun,
însă ei nu l-au primit –
Sfântă-i seara de Crăciun.

Pe Mesia cel promis –
gutuie galbenă-n geam,
L-au vândut și L-au ucis –
dalbe flori de nea în ram.

Din Viflaim la Golgota –
cetină verde de brad,
„Răstigniți-L!” – strigă gloata, –
din sfântul cer stelele cad.

De la iesle pân-la cruce –
dalbe flori de măr creșesc,
El păcatul nostru duce –
dalerom împărătesc.

Pentru treizeci de arginți –
Leru-i ler și linu-i lin,
au vândut Sfântul între sfinți –
frunză verde de mălin.

Și pe cruce-au spânzurat –
valerum și voilerom,
pe al lumii Împărat –
stelele se-aprind în pom.

În Viflaim, colo sus –
crenguță verde de alun,
s-a născut Hristos Iisus –
cer albastru de Crăciun.

În Viflaim, colo jos –
cunună de rozmarin,
s-a născut Iisus Hristos –
de Crăciun ceru-i senin.

LINU-I LIN ȘI LERU-I LER

Colindători fără pereche,
colindători fără destin,
să colindați colinda veche –
cu leri-i ler și linu-i lin.
E o colindă îngerască,
ce se colindă din strămoși,
în țara noastră românească
cu prunci frumoși și sănătoși.

Refren:

Linu-i lin și iarăși lin,
la geam flori de rozmarin.
Leru-i ler și iarăși ler,
la geam dalbe flori de ger.

Să nu uitați colinda noastră,
s-o colindați pe la străini,
colinda noastră cea măiastră –
cu leri-i ler și linu-i lin.
Vă rog să mai veniți pe-acasă,
vă așteaptă pragul părintesc
și nu uitați colinda noastră,
nici obiceiul strămoșesc.

Refren:

Linu-i lin și iarăși lin,
la geam flori de rozmarin.
Leru-i ler și iarăși ler,
La geam dalbe flori de ger.

Să mai răsună pe la geamuri
colinda noastră cu mult ler
și stelele vor sclipi-n ramuri,
pământul va privi spre cer.

Și pe la porți să mai răsună
colinda noastră cu mult lin,
colindătorii să se-adune,
să-nchine un pahar cu vin.

Refren:

Linu-i lin și iarăși lin,
la geam flori de rozmarin.
Leru-i ler și iarăși ler,
la geam dalbe flori de ger.

VINE IAR CRĂCIUNUL

Vine iar Crăciunul – vesela povară,
ne renaște-n suflet Sfântul nostru Crist,
ninge iar, iubito, pentru-a câta oară?
Pentru unii vesel, pentru alții trist.

Și porniră magii în amurg de seară,
îi va duce steaua până-n zori de zi,
Ninge iar, iubito, pentru-a câta oară?
Și curând colindătorii iarăși vor sosi.

Vreau să ningă vesel pân-la primăvară,
să ningă feeric cu fulgi de lumină,
vom privi, iubito, în doi, pe geam afară,
cum îmbracă neaua merii din grădină.

Iar eu am să-ți dăruiesc un om de zăpadă,
cu fular de lână și ochi de tăciune,
vreau să ningă vesel pân-la primăvară
și să fie bine în întreaga lume.

Ninge iar, iubito, pentru-a câta oară?
Pentru unii vesel, pentru alții trist,
vine iar Crăciunul – vesela povară,
ne renaște-n suflet Sfântul nostru Crist.

FLORI DALBE DE MĂR CRĂIESC

(Colind pentru copii)

Flori dalbe de măr crăiesc,
flori dalbe de măr,
s-a născut Pruncul Ceresc,
flori dalbe de măr.

Măr crăiesc cu creanga-n sus,
flori dalbe de măr,
s-a născut Pruncul Iisus,
flori dalbe de măr.

Măr crăiesc cu creanga-n jos,
flori dalbe de măr,
s-a născut Pruncul Hristos,
flori dalbe de măr.

Flori dalbe de măr rotat,
flori dalbe de măr,
s-a născut Pruncu-mpărat,
flori dalbe de măr.

Răsună la noi în tindă,
flori dalbe de măr,
frumoasa sfântă colindă,
flori dalbe de măr.

Răsună la noi în casă,
flori dalbe de măr,
sfânta colindă frumoasă,
flori dalbe de măr.

Să răsun-e-n tinda noastră,
flori dalbe de măr,
frumoasă-i colinda voastră,
flori dalbe de măr.

Frumoasa-i colinda noastră,
flori dalbe de măr,
să răsun-e-n casa voastră,
flori dalbe de măr.

DE ANUL NOU

Fraților, de Anul Nou, vă doresc la toți,
Bucurie-n casă, urători la porți!

Fraților, de Anul Nou, la toți vă doresc,
Bucurie multă și-un ospăț regesc!

Pălinca e tare, vinul este fiert,
Să cearnă ninsoarea, din ceruri, încet.

Plăcintele-s calde, cozonacii-s coți,
Răsună colindul vesel pe la porți.

Sarmalele-s fierte, scoverzele-s moi,
Răsună colindul, Anul Nou e-n toi.

Colindă copiii, răsună prin sat,
Să cearnă ninsoarea din cer ne-ncetat.

PLANETA AȘTEAPTĂ ÎNVIEREA

Planeta așteaptă Învierea
Preasfântului nostru Iisus,
sub măști ne ascundem durerea,
tristețea pe toți ne-a răpus.

Mai cântă cocoșul trădarea,
și Petru roșește, între sfinți,
iar Iuda își urmează chemarea
și numără treizeci de-arginți.

Și toaca mai bate a Paște,
și clopotul sună a dor,
și iată din moarte renaște
preabunul și blândul Păstor.

Netrebnicul Iuda se ascunde,
și Toma-i de mult credincios,
speranța din nou ne pătrunde,
din morți se ridică Hristos.

Se îndreaptă spre turma creștină
cu trupul, de răni, sângerând,
ne aduce în suflet lumină –
cu moartea pre moarte călcând.

Sub măști ne ascundem durerea,
tristețea pe toți ne-a răpus,
planeta așteaptă Învierea
Preasfântului nostru Iisus.

DOAMNE, DĂ-MI O CRUCE

Doamne, dă-mi o cruce, cât ar fi de grea,
Numai dă-mi puterea ca s-o pot purta.

Dă-mi să beau paharul de chin și amar,
Dar umple-mă, Doamne, de Sfântul Tău har.

De m-ar bate-n cuie, de-aș arde pe rug,
Doar să nu scot capul din sfântul tău jug.

Hoinărind prin noapte de-aș aluneca,
Tu să-mi îndrepti pașii spre cărarea Ta.

De-aș cădea în boală, în grele suferinți,
Dar să nu pierd locul dintre ai Tăi sfinți.

Chiar de-aș pierde totul pe acest pământ,
Dar să nu pierd, Doamne, Duhul Tău cel Sfânt.

De-mi vei da puterea să o pot purta,
Doamne, nicio cruce nu-mi va părea grea.

RUGĂ PENTRU SUCEAVA

Iisus Hristos – Cuvântul și Lumina –
peste Suceava aduce mângâiere,
se îmbracă în speranță Bucovina,
se pregătesc creștinii de Înviere.

Siretul duce dorurile-n vale,
prin mănăstiri se aud cântări de slavă,
la Sucevița, clopotele bat a jale
pentru cetatea noastră cea bolnavă.

Și iată cât de verde-i Bucovina,
și rândunelele din alte țări sosiră,
mai „cântă cucul, bată-l vina!”
peste Suceava noastră cea martiră.

La Putna, Ștefan și Daniil Sihastru
se roagă pentru bine și lumină,
și Voronețul se roagă în albastru,
pentru Suceava noastră, aflată-n carantină.

RONDELUL ÎNVIERII

Hristos din morți a înviat!
De mila celor care pier,
S-a coborât la noi din cer...
Fără de vină și păcat.

Străpuns în coastă de-un soldat,
Sfântul trup atins de fier.
Hristos din morți a înviat!
De mila celor care pier.

Destinul lumii neîmpăcat,
Ca un trist colind fără de ler,
Noroadele iertare-și cer...
Prin lume vestea a zburat:
Hristos din morți a înviat!

CÂNTECE PENTRU INIMĂ ȘI SUFLET

CÂNTEC PENTRU RONA

Rona mea cu-amurguri sângerânde,
cu dimineți sculptate-n infinit,
în așteptarea vremurilor blânde
și a iubirilor fără' de sfârșit.

Rona mea ca o filă de poveste,
frumoasa mea, ca un început de rai,
tu ai fost întâia mea poveste,
ninsoarea mea de flori din luna mai.

Rona mea cu-amurguri violete,
cu aspre ierni de-un alb imaculat,
tu ne aștepți să-ți spunem pe-ndelete,
fiecare pe unde-am mai umblat.

Tu ne ești mamă, soră și mireasă,
stai lângă noi la bine și la rău,
când obosiți ne-ntoarcem către casă,
să ne-nvelim țărâna-n lutul tău.

Noi vom pleca spre zărilor albastre,
ne-om aduna cu toții pe sub cruci,
tu să ne ierți de toate ale noastre,
de noi aminte veșnic să-ți aduci.

Și să ne scalzi în veșnica tăcere,
să ne-nvelești în iarbă și ninsori,
să ne bocești cum datina o cere –
căci toți cei duși devin nemuritori.

CÂNTEC PENTRU RONA (II)

Tu ești unică în lume
și ești unică-n Ardeal,
Rona mea, cu patru nume
și-un renume mondial.

Oberrohnen – ți-au spus nemții,
unii îți mai spun și-acum,
Felsőróna – ți-au spus alții,
Căci mereu le-ai fost – drum bun.

Vyšnea Rivna – îți spun rutenii,
de pe cele patru văi,
Rona de Sus – îți spun românii,
care sunt vecinii tăi.

Dar noi, de bună seamă,
cei rămași și cei plecați,
mereu îți vom spune: „Mamă” –
căci suntem pe lume frați.

Se vorbește de-al tău nume,
de la sud până la nord,
tu ești unică în lume
și cu asta eu sunt de acord.

Te vorbesc numai de bine –
de la est până la vest,
toți au auzit de tine –
din Gutâi la Everest.

Tu ești unică în lume
și ești unică-n Ardeal,
Rona mea, cu patru nume
și-un renume mondial.

S-AU ÎMBĂTAT CIREȘII DIN GRĂDINĂ

S-au îmbătat cireșii din grădină
cu dorul alb al zilelor de ieri,
mormintele se-mbracă în lumină
și crucile pornesc spre învieri.

Cuvintele se-ngroapă-n nemurire,
tăcerile se-ngroapă în tristeți,
poetii beau la crâșmă-o amintire,
deci, să-i lăsăm în pace pe poeți.

Ne pleacă substantivele spre casă,
când se rășcoală verbul „a iubi”,
în crâșmă, cu poeții beau la masă
și ne prefacem că suntem copii.

În noaptea asta voi bea-n neștire,
câte un cântec îndoit cu vin,
voi adormi în câte-o amintire,
despre femei la care încă țin.

CÂNTEC DE ÎNTOARCERE ACASĂ

Aș vrea să mă întorc, din nou, acasă –
în satul meu, la colțul meu de rai –
și să invit toți îngerii la masă,
să transformăm tăcerile în grai.

Să-mbrățișez toți prunii din grădină
și să mă rog amurgului plăpând,
să îmi cioplesc un idol din lumină,
și să grăiesc tăcut cu mama-n gând.

În podul casei, tata a pus în ladă
o damigeană plină cu rachiu,
am să mă-mbăt cu gardul din livadă,
căci noi ne știm, de când eram copii.

Voi plânge împreună cu țățâna
ce scârțâia cândva atât de drag,
mă doare nukul, poarta și fântâna
și pașii mamei dincolo de prag.

Când beau rachiu cu îngerii la masă,
moartea-mi pare-un jalnic chilipir,
dar bine că m-am înturnat acasă,
să mai sădesc o cruce-n cimitir.

CÂNTECUL FIULUI RISIPITOR

Iarăși mă întorc către tine
ca un fiu risipit și stingher,
trei seri am să amurg pe coline,
trei nopți, iertare o să-mi cer.

În suflet, te port ca pe o rană,
Rona mea dragă, de frunză și cer,
în țărână mă porți ca o mamă,
ca pe un fiu risipit și stingher.

Durerea în suflet îmi urlă,
ca un cântec străvechi de oier
și clopotul bate în turlă
pentru un fiu risipit și stingher.

Aș vrea să-auzim doar de bine
și lerul să fie doar ler,
trei nopți am să amurg pe coline,
ca un fiu risipit și stingher.

Și tu să mă ierți de se poate,
și eu am iertare să-mi cer,
relele meargă pe ape,
pentru un fiu risipit și stingher.

Eu am să mă-ntorc iarăși la tine,
Într-un ultim și mare sfârșit,
Iar tu să mă amurgi pe coline,
Ca pe un fiu, ca pe un fiu risipit.

CÂNTEC PENTRU CASA PĂRINTEASCĂ

Mă așteaptă poarta casei noastre-n poartă
și-mi iese drumul casei noastre-n drum,
mă-ntâmpină fântâna fără roată
și gardul nostru din nuiele de alun.

Mă așteaptă și grădina în grădină
și gardul din nuiele împletit,
în casa noastră nu mai e lumină
și tace pragul casei noastre obosit.

Nici câinii curții noastre nu mai latră
și nici cocoșii nu mai cântă-n zori,
iar soarta casei noastre n-are soartă,
nici grădinița mamei n-are flori.

S-au pus pe plâns icoanele din casă,
bocesc pereții înnegriți de fum
și au fugit ferestrele de-acasă,
doar drumul casei noastre iese-n drum.

Mă așteaptă poarta casei noastre-n poartă
și-mi iese drumul casei noastre-n drum,
dar casa noastră nu mai e acasă –
pe hornul casei noastre nu mai iese fum.

CÂNTEC PENTRU PĂRINȚII PLECAȚI

Cu atâta durere eu încă vă chem
pe voi, dragi părinți, din mormânt,
se lasă tristețea, ca la un îndemn,
ca un trist deochi, pe pământ.

Cu atâta tristețe eu încă vă aștept
pe voi, dragi părinți, din drumul cel lung,
mă strânge durerea ca o gheară în piept
și iată că aproape din urmă vă ajung.

Cu atâta tristețe încă vă strig
pe voi, dragi părinți, plecați de demult,
mă bântuie iarna și simt că mi-e frig,
iar frigu-mi cuprinde trupul de lut.

Cu atâta ardoare eu încă mai vreau,
mama să-mi facă plăcintă cu nuci,
cu tata, la masă, o țuică să beau
și apoi să mă aplec și eu pe sub cruci.

Cu atâta tristețe vă strig și mi-e dor,
mormintele tac cu tăceri de mormânt,
spre voi mă îndrept hotărât, muritor,
cu toate că voi nu mă vreți sub pământ.

Cu atâta tristețe vă strig și mi-e greu,
căci am și eu prunci, sunt tată de-acum
și parcă se-aude în spatele meu
o șoaptă ce vrea să mă-ntoarcă din drum.

Se lasă tristețea, ca la un îndemn,
ca un trist de deochi, pe pământ,
cu atâta durere, eu încă vă chem
pe voi, dragi părinți, din mormânt.

PRENUMELE MAMELOR NOASTRE

Se întâmplă pe lume dezastre
și drame avem la activ,
prenumele mamelor noastre
sunt cel mai frumos substantiv.

Frumoasele păsări măiastre
pe lume au trăit cu un rost,
prenumele mamelor noastre
sunt cel mai frumos adăpost.

Pe lume sunt vorbe măiastre
și vorbe aruncate în van,
prenumele mamelor noastre
sunt cel mai frumos talisman.

Trudite frumoase și aspre,
Mâini ce pe creștet ne-au stat,
Mângâierile mamelor noastre
Sunt cel mai frumos atestat.

Sub cerul cu păsări albastre,
vechi drame trăim pe pământ,
prenumele mamelor noastre –
pe cruci îndoite de vânt.

* * *

*În memoria dragei mele nepoate
Irina Hedeș*

Nămețească-ne cenușa veacului
ce ne cuprinde,
urlă moartea ca un crivăț pe la geamuri
și prin tinde,
mai aprinde-o lumânare și mai stinge
câte-o viață,
când prin inimă de mamă trec
săgețile de gheață.

Dumnezeu parcă e rece și gândești
că nici nu-i pasă,
când moartea ne ia copiii și îi duce de acasă,
parcă ieri au fost în viață, iar astăzi
nu mai sunt deloc,
palida lumină a lumii se ascunde sub obroc.

Noi – bieți cetățeni ai vieții –
suntem fiii nimănui,
să ne ascundem n-avem unde,
să ne plângem n-avem cui,
toți ne naștem pentru moarte,
pentru moarte stăm la rând,

dinspre munți se aude un clopot
rostul vieții blestemând.

Doamne, ia-ne de pe lume,
ia-ne, Doamne, tot ce vrei,
numai lasă-ne copiii să trăiască cât vor ei.
Am pleca spre tine, Doamne,
înspre raiul tău desculți,
Dar degeaba stăm în rugă,
Tu parcă nici nu ne ascuți.

Mai trosnește-o lumânare,
se mai stinge câte-o viață,
câte-o inimă de mamă
se preface-n sloi de gheață.
Urlă crivățul a moarte pe la geamuri
și prin tinde,
nămețească-ne cenușa veacului ce ne cuprinde.

BUNĂ SEARA, PRIETENI!

Memoriei lui Ioan Nicu Popa PIN

Bună seara, prieteni, vedeți, nici nu plâng...
Seara bună, prieteni, în brațe vă strâng.
Voi aveți de vorbit, iar eu am de tăcut,
noapte bună, prieteni, de acum vă ascult.

Mai turnați în pahare, mai fierbeți cafea,
noaptea asta-i a voastră, dar mai e și a mea.
Seara bună, prieteni, vă spun ostenit,
Noapte bună, prieteni, ce mult v-am iubit.

Deși astăzi eu par învelit în mister,
Bună seara, prieteni, plec înspre cer.
Noapte bună, prieteni, vă spun de pe-acum,
Bună noapte și mie, înainte de drum.

Pe toți azi vă strâng la pieptu-mi de lut,
vă rog să vorbiți, eu am să ascult,
mai cred în povești, ne vedem în curând,
noapte bună, prieteni, vedeți, nici nu plâng.

UCRAINA-I SCĂLDATĂ ÎN SÂNGE...

În curând va sosi și Învierea
Domnului nostru Cel Sfânt,
va cădea peste noi mângâierea –
ca o rugă între cer și pământ.

Ne e bolnavă planeta și plânge,
în hohote plângem și noi,
Ucraina-i scăldată în sânge,
noi cu toții luptăm în război.

Întreaga Planetă e rece,
și moartea se plimbă pe val,
lumea întreagă azi trece
prin încă-un război mondial.

În curând va sosi și Învierea
Domnului nostru Cel Sfânt,
va cădea peste noi mângâierea –
ca o rugă între cer și pământ.

Părăsite cătune zac goale,
visând la un trist ideal,
lumea a luat-o la vale –
spre al Treilea Război Mondial.

Și nu prea mai avem alinare,
nici nu știm de mai este vreun leac,
ducându-ne crucea-n spinare,
spre Golgota tristului veac.

În curând va sosi și Învierea
Domnului nostru Cel Sfânt,
va cădea peste noi mângâierea –
ca o rugă între cer și pământ.

TRĂIM ÎN PRAGUL MARILOR DEZASTRE

Trăim în pragul marilor dezastre –
ne scoatem viața zilnic la mezat,
purtăm în suflet spaima dramei noastre
ca pe o rană-n pieptul împușcat.

Și nici nu știm dacă va fi mai bine,
și nici nu știm, măcar, dacă e drept,
iubito, astăzi mă despart de tine
ca gândul morții, ca o rană-n piept.

Tu să mă cați de azi pe alte unde,
de viață să mă bucur nu mai pot,
căci bătrânețea trupul ni-l pătrunde
și zilele ni s-au scurtat de tot.

Și n-are rost să ne iubim, femeie,
și n-are rost la tine să rămân.
prea bine știu că tu îmi ești atee,
prea bine știi că eu îți sunt păgân.

Trăim în pragul marilor finale,
purtăm în suflet spaima unor roți,
și zilele ni-s triste și banale,
și drumul nu mai duce pe sub porți.

Purtăm în suflet spaima vieții noastre,
și zilele ni s-au scurtat de tot,
trăim în pragul marilor dezastre,
de viață să mă bucur nu mai pot.

CÂNTEC TRIST

Ce trist mă învăluie tristețea
și mă cuprinde-un fel de jind,
de locu-n care tinerețea
mă-nvăluie ca-ntr-un colind,

în care Pruncul se mai naște
și mai învie Sfântul Uns,
în lumea aceea nepătrunsă,
de care eu mă simt pătruns.

În care mai trăiește mama,
în care tata încă-i viu,
în care nu e loc de cruce,
de parastas, nici de sicriu,

în care mai zâmbesc bunicii
și unchii merg călări pe cai,
și clopotele mănăstirii mai
flutură cărări spre rai.

Mătușile se mai pogoară
de iarmaroc și-acum în sat,
ba se mai duc și pe la moară,
unde mai țin bătrânii sfat

și cârciuma mai e dechisă,
dar nu mai are mușterii,
îs duși din lume țăpinarii,
îs duși din lumea celor vii.

Ce trist mă-nvăluie durerea
și mă cuprinde-un fel de dor,
nu mai e mama și nici tata
să mă aștepte în pridvor.

Ce tristă este strada noastră
și satu-nteg îmi pare trist,
și nici măcar nu îmi dau seama,
dacă exist sau nu exist.

DE-O VREME AMINTIRILE MĂ-NFRUNTĂ

De-o vreme amintirile mă-nfruntă
și-n trup mi se răscoală un destin,
când mă întorc acasă ca de la nunta,
la care Iisus preface apa-n vin.

Și am să beau cu îngerii la masă,
poate să spună cine ce o vrea,
astăzi Dumnezeu se întoarce acasă,
un Dumnezeu cu trup de catifea.

Voi închina cu nucul și fântâna
și-apoi voi bea cu gardul ruginit,
voi sta la masă astăzi cu țărâna,
din care Dumnezeu m-a zămislit.

Voi bea cu poarta noastră-n poartă,
voi bea cu drumul nostru-n drum,
mă voi lua la trântă cu a mea soartă,
pân' va ieși pe hornul casei fum.

Și totul am să dreg, fără hodină,
de-ar fi să strig ca orbul Bartimeu,
ferestrele încă cerșesc lumină
și-n casa noastră intră Dumnezeu.

Fecioara se închină din icoană,
așa ceva Precista n-a văzut,
iar eu alerg spre pivniță în goană,
să pun pe masă vinul ne-nceput.

De-o vreme amintirile mă-nfruntă
și-n trup mi se răscoală un destin,
când mă întorc acasă ca de la nunta,
la care Iisus preface apa-n vin.

CÂNTEC PENTRU SATELE PĂRĂSITE

Ne pleacă satele, pe veci, din sate
și zărilor se duc spre alte zări,
prin mănăstiri un clopot încă bate,
împovărat de griji și de iertări.

Fântânile s-au înecat de sete
și focurile ard din temelii,
n-am să vă spun chiar totul pe-ndelete,
căci cine-ar ști ce taine-aș dezveli.

Dealurile au coborât din dealuri,
și munții au plecat demult din munți –
tu ești mireasa altor idealuri,
iar eu sunt mirele – cel făr' de nunți.

Iubirea a plecat demult din oameni
și mila a plecat din mănăstiri,
cu cine te aduni te și asemeni
și bei rachiu întors din amintiri.

Doar cimitirele-au rămas în cimitire
și crucile-au rămas la locul lor,
mormintele se-mbracă-n nemurire,
când satele se răscolesc de dor.

Ne pleacă satele, pe veci, din sate
și zările se duc spre alte zări,
prin mănăstiri un clopot încă bate,
împovărat de griji și de iertări.

PAȘAPORT SPRE ÎNVIERE

Eu vreau un pașaport spre veșnicie,
căci se așterne spaima pe pământ,
ca niște biete păsări de hârtie,
poetii adorm pe muchia de cuvânt.

Cuvintele se ceartă în poeme,
poetii nu aruncă vorbe-n vânt,
cu verbele au foarte mari probleme,
cu „a fi” sau a „nu fi” pe acest pământ.

Credințele se sting în necredință,
învăluind cuvintele-n tăceri,
poetii mor la propria lor voință,
ducând în spate triste poveri.

Eu vreau un pașaport spre înviere,
mi se citește spaima în cuvânt
și am să plec cum datina o cere,
ca să adorm pe o muchie de cuvânt.

ELEGIE PENTRU POETII ROMÂNI

Româna limbă e al țării templu
și Eminescu e al țării nimb,
de la poeți, vă rog, luați exemplu –
poetii sunt soldații unei limbi.

Trăiască limba noastră cea română
și cei ce o iubesc fără sfârșit –
acei ce știu cuvântul să-l spună
și-și fac din el un fel de chip cioplit.

Zidesc cuvinte chiar și pe ruine
și construiesc cetăți fără pereți,
și limba noastră lor li se cuvine,
acestei biete șleahțe de poeți.

Ei își iubesc și neamul, și pământul
și-i dojenesc pe cei ce calcă strâmb,
iar arma lor, cea tare, e cuvântul
și un condei ce-l poartă la carâmb.

Poeții sunt oștenii limbii noastre,
și-o poartă-n suflet pân' la infinit,
dar se mai duc spre zărilor albastre,
căci lutul țării-i tare ostenit.

De la poeți, vă rog, luați exemplu –
poeții sunt soldații unei limbi,
româna limbă e al țării templu,
și Eminescu e al țării nimb.

SUNTEM ROMÂNI

Suntem români și asta ne e glia,
română ne e pâinea din cuptor,
suntem români – români de România
și românescul e cuvântul dor.

Română ne e apa din fântână,
la fel ca apa rece de izvor,
și „frunza verde”, iarăși e română,
române sunt și grânele pe-ogor.

Suntem români și-aici „ne e acasă”,
de Dumnezeu pe frunte-am fost atinși,
suntem români și țara ni-i frumoasă,
suntem români, adică – neînvinși!

Ca niște feți frumoși cu stele-n frunte,
suntem români și asta ni-i de-ajuns,
nu are rost să intru-n amănunte,
suntem români – atât mai am de spus!

Suntem români și asta ne e glia,
română ne e pâinea din cuptor,
suntem români – români de România
și românescul e cuvântul dor.

BALADA ÎNTRUPĂRII

M-am întrupat din trupul țării mele,
ca dintr-un trup de Dumnezeu orfan,
ce-și poartă trupul întrupat din stele –
un Dumnezeu ceresc și pământean.

M-am întrupat din trupul unei zâne,
ca dintr-un trup de mamă răstignit,
pe trupul sfânt al Țărilor Române –
ce poartă-n trup Cuvântul nelumit.

M-am întrupat în ziua întrupării,
din trupul unui Dumnezeu proscris,
ce s-a-ngropat în lutul neuitării,
călcând pe moarte, moartea a învins.

M-am întrupat din trupul unei frunze,
ca dintr-un trup de fluier fermecat,
îmi port țărâna pe valahe unde,
ca un Dumnezeu cu trup însângerat.

M-am întrupat din Dunărea albastră,
și simt în vene Oltu-n luna mai,
m-am întrupat din trupul țării noastre,
ce poartă-n trupul său un colț de rai.

Mă-ntorc acasă când mi-e dor de mine,
m-așteaptă trupul țării ostenit,
eu sunt țăran și nu îmi e rușine
că sunt sărac – pământului lipit.

M-am întrupat în veacul cel sinistru
când soarta țării mele alții-o dreg,
mă doare de la Tisa pân' la Nistru,
căci trupul țării mele nu-i întreg.

FRUMOASA DĂSCĂLIȚĂ

*Învățătoarei mele dragi,
Hafia Dzeabeniuc, de ziua ei.*

Frumoasa dăscăliță – ca ea în lume nu-i,
ea ne ducea de mână la școala de pe grui.

Ne învăța de toate – ce-i rău și ce e bun
și tabla adunării pe bețe de alun.

Mai văd în vis și-acuma chipul ei solemn,
într-o odaie strâmtă cu zece bănci de lemn.

De litere și cifre acolo am prins drag,
la tabla din perete și-n colțul cu abac.

Mereu ne citea basme în limba română
și ne aducea în pauze apă din fântână.

Făcea adesea focul în soba din tindă,
mai apindea și lampa agățată-n grindă.

Așa am învățat carte în școala de pe grui,
cu draga dăscăliță – ca ea în lume nu-i.

Aș sta și-acum în bancă, glasul să-i ascult,
frumoasei dăscălițe – azi mâna i-o sărut.

Frumoasa dăscăliță – ca ea în lume nu-i,
ea ne ducea de mână la școala de pe grui.

BALADA DESPĂRȚIRII DE VARĂ

Mă despart de vară cu păreri de rău,
se așterne toamna în sufletul meu.

Îmi tângui durerea cu tristețe-n glas,
oare câte toamne, Doamne, mi-au rămas?

Frunze ruginite părăsesc castanii,
viața obosită își numără anii.

De m-ar răbda viața încă zece toamne,
să mai țin în brațe vre-o două-trei doamne.

Să pornesc din lume cu amintirea lor –
lor să nu le pese – ah, ce trist decor.

Pot și fără doamne, ca și până-acum,
dar mă țin de ele să nu cad pe drum.

Se așterne toamna în sufletul meu,
Mă despart de vară cu păreri de rău.

VERBUL „A ÎNVIA”

Ne-am săturat de verbele deșarte,
ne-am săturat de verbul „a avea”,
părinții ni se-ndreaptă înspre moarte,
învață-i, Doamne, verbul „a învia”.

Din când în când mai dă-le o-nvoire,
să vină acasă-n prag de sărbători,
să-i așteptăm la porți de cimitire,
să-i așteptăm la revărsat de zori.

Ne-am săturat de-atâta așteptare,
ne-am săturat de „a fi” și de „a nu fi”,
răbdarea noastră-și iese din răbdare –
suntem părinți și avem și noi copii.

Noi ne-am înscrie la o revedere,
când îngerii beau vodcă din potir,
mai dă-ne, Doamne, câte o-nviere
sau fă-ne santinele-n cimitir.

Și să ne ierți de toate ale noastre,
căci multe rele de la noi înduri,
sădește veșnicia în ferestre
și scoate, Doamne, mortea din scripturi.

TE VISEZ PRIN PĂDURI CĂRUNTE DE GER

Te visez prin păduri cărunte de ger,
alergând pe poteci despletite de frig,
când zărilor mor, numai eu te mai strig
și gorunii-n genunchi se mai roagă la cer.

Îvelite în ceață zac triste în fum
gravidele gări, ce mai nasc câte-un tren,
când numele tău mi-e doar un refren
de cântec nebun ce mă-ndeamnă la drum.

Cât de aproape îți sunt, dar tu nu mă vrei,
ce departe îmi ești, dar eu te mai cer,
din țințuri de gheață îmi fac revolver,
din dalbă ninsoare, doar ție, cercei.

Gorunii-n genunchi se mai roagă la cer,
și zărilor mor, numai eu te mai strig,
alergând pe poteci despletite de frig,
te visez prin păduri cărunte de ger.

SĂ VII LA MINE CA LA O ÎNVIERE

Eu vreau s-adorm prin lanuri de lucernă,
iar tu să vii, iubito, să mă furi,
să mă dezgropi din liniștea eternă
ca pe un sfânt, din Sfintele Scripturi.

Să vii la mine ca la o înviere,
eu te aștept la umbra unor maci,
tu să te-mbraci în straie de tăcere,
când vei veni la mine să mă taci.

Eu voi veni la tine, dinspre mamă,
tu să m-aștepți pe drumul cu ninsori,
apoi să-mi torni pe suflet, ca pe-o rană,
rachiul cel întors de două ori.

Eu voi veni la tine dinspre moarte,
cu muguri de înviere-n buzunar,
tu să m-aștepți cu o ceapă, în pumn spartă
și cu o pită învelită în ștergar.

Să nu aprinzi candelă la fereastră,
să ne prefacem că încă sunt viu,
o să vorbim de cele ale noastre:
despre vioară, leagăn și sicriu.

Eu vreau s-adorm prin lanuri de lucernă,
iar tu să vii, iubito, să mă furi,
să mă dezgropi din liniștea eternă
ca pe un sfânt, din Sfintele Scripturi.

MORMÂNT PENTRU DOI

Vreu să cumpăr pământ,
cât să sap un mormânt,
un mormânt pentru doi –
un mormânt pentru noi.

ca un trist Dumnezeu,
mă îngrop numai eu,
mă îngrop pentru doi,
mă îngrop pentru noi.

Vreu să vând un apus
și trei vorbe de spus,
vreu să vând dimineți,
vreau să cumpăr tristeți.

Vreau să vând un mister,
vreau să cumpăr un cer
și un lan de trifoi
pentru noi amândoi.

Tu să râzi, eu să plâng
și să vindem la târg
patru vorbe de zis
și un vis interzis.

Viața-i un iarmaroc
cu decorul baroc,
care vinde tăceri,
pentru triste-nvieri.

Și un loc de popas,
pentru-un trist parastas,
două vorbe și un semn
pe o cruce de lemn.

Vreu să cumpăr pământ,
cât să sap un mormânt,
ca un trist Dumnezeu,
mă îngrop numai eu.

VOI IERNA LA TINE

Îmi e dor de tine, iar tu ești departe,
uite toamna trece, unde să te caut?
Când afară vântul şuieră a moarte,
mai cânt o baladă, mai citesc o carte –
undeva în mine răsună un flaut.

Voi ierna la tine – crivăț la fereastră –
să-ți colind colindul Pruncului născut,
și-am să rog păstorii să mi te ferească
de lumeasca lume, căci îmi pari cerească
și nu am curajul mâna să-ți sărut.

Voi ierna la tine ca un mag de gheață
cheamă-mă în casă, nu mă ține-n prag
am ajuns la tine rătăcind prin ceață –
să-mi aduci aminte că mai sunt în viață,
să-ți aduc aminte cât îți sunt de drag.

Voi ierna la tine pân' la primăvară,
voi aduce lemne multe pentru foc,
tu vei scoate vinul roșu din cămară
și vom bea, iubito, în fiecare seară,
și ne va fi iarna întreagă un vesel joc.

Vom citi poeme albe de la poluri,
bucuroși de toate câte ni se-ntâmplă,
vom juca, iubito, în frumoase roluri,
vom plimba în lesă pe ale vieții holuri
vârsta noastră dalbă cu ninsori la tâmplă.

O, CE NOAPTE MINUNATĂ...

O, ce noapte minunată, o să ningă până-n zori,
Vreau să-ți spun și eu,
frumoaso, o poveste cu ninsori.

Cu miros de mere coapte
și gutui aprinse-n geam,
te rog iartă-mă, iubito, dar asta-i tot ce am.

Tu ai să ascuți povestea cu ochi mari,
ca de copil,
despre magul nepereche care te-a iubit umil.

Vom petrece întreaga noapte,
în fotolii, lângă foc
și o să scriem o poveste cu aromă de noroc.

Am putea vorbi de fluturi,
am putea vorbi de flori,
dar povestea vieții mele e o poveste cu ninsori.

Cu miros de mere coapte
și gutui aprinse-n geam,
e povestea vieții mele, și altă poveste nu am.

O să ningă întreaga noapte,
iar eu am să plec în zori,
dar te rog să uiți povestea
noapții noastre cu ninsori.

O, ce noapte minunată, o să ningă până-n rai,
tu ai să-ți trăiești
povestea, lângă sobă, cu alt crai.

IUBITO, ANII STAU SĂ NE SUPUNĂ

Iubito, anii stau să ne supună
și iată viața-și pierde din culori,
când iarna aspră o să ne răpună,
vom adormi sub dalbele ninsori.

Și neatinși de gravele probleme,
ne-om întâlni într-un vis nepământean,
se va vorbi de noi, din vreme în vreme,
ca de o poveste, la sfârșit de an.

Iubirea-i doar un vis de primăvară,
un joc pe care-l joacă-n doi copiii,
sub forma unor lumânări de ceară,
ne-or duce în brațe fiicele și fiii.

Și ne-or uita așa cum se cuvine,
căci moartea e o datină firească,
va ninge iarăși dalb peste coline
și peste firea noastră omenească.

Când iarna aspră o să ne răpună,
vom adormi sub dalbele ninsori,
iubito, anii stau să ne supună
și iată viața-și pierde din culori.

LET IT BE

folkistului Nicu Nicușor

Ce trist îmi e fără tine,
probabil nicicând nu vei ști,
aș vrea să mai vii pe la mine,
aș vrea să-ți mai spun *Let it be*.

Iubito, la mine-n odaie,
în patul de tine știut,
mai pâlpaie focul de paie,
încălzind amintiri de demult.

Fericirea trăită-n clișee
și ce vești dinspre tine se-aud,
că ai să mă cauți, femeie,
de tine eu n-am să mă-ascund.

Când clopotul bate a moarte,
eu ochii în lacrimi îmi scald,
te aștept să te-ntorci de departe –
la mine-n odaie e cald.

Aș vrea să mai vii pe la mine,
aș vrea să-ți mai spun *Let it be*,
ce trist îmi e fără tine,
probabil, nicicând nu vei ști.

SUNT RELE ȘI BUNE PE LUME

În prieteni nădejdea nu-ți pune,
prieten să-ți fii numai tu –
sunt rele și bune pe lume,
și cărări care duc înspre „nu”.

Încrede-te numai în Domnul
și roagă-te când îți e greu,
părintește-ți veghează El somnul
și îți este prieten mereu.

Nu-ți pune nădejdea în semne,
acestea adesea te mint,
doar Domnul îți aduce, pesemne,
în suflet cerescul alint.

Pe lume sunt bune și rele –
cărări care duc spre apus,
tu încearcă să mergi doar pe cele
pe care a mers și Iisus.

Cărări care duc înspre bine
și drumuri ce duc înspre rău,
încrede-te numai în tine
și-n Domnul – prietenul tău!

Sunt rele și bune pe lume
și cărări care duc înspre „nu”,
în prieteni nădejdea nu-ți pune,
prieten să-ți fii numai tu.

TE IUBESC ORTODOX ȘI PĂGÂN

Eu, adânc, te iubesc pân' la moarte,
te iubesc ortodox și păgân,
te iubesc când pornesc spre departe,
te iubesc și atunci când rămân.

Te iubesc cu iubire aprinsă,
te iubesc cu un dor de nestins,
te iubesc chiar de tâmpla ți-e ninsă,
te iubesc, te iubesc interzis.

Te iubesc cu iubire divină,
ca pe o sfântă uitată de toți,
te iubesc, te iubesc fără vină,
și capu-mi aplec pe sub porți,

Te iubesc și atunci când mă minți,
te iubesc când mirat, când tăcut,
ca pe o sfântă pierdută-ntre sfinți,
te iubesc la prezent și trecut.

Te iubesc când pornesc spre departe,
te iubesc și atunci când rămân,
eu, adânc, te iubesc pân' la moarte,
te iubesc ortodox și păgân.

TRĂIM LIBERTATEA-N CAZARME

Trăim libertatea-n cazarme,
împinși spre un biet suicid,
când prietenii-și cumpără arme,
iar frații între ei se ucid.

Ades dezertăm din cazarme,
ca un biet personaj cabotin,
trăim libertatea sub arme
în acest veac, mai deloc filotim.

Trăim libertatea pe tancuri
și cerul prin gratii privim,
dar tot alergăm după ranguri
și ades fără ele murim.

Trăim libertatea-n tranșee,
dar tot alergăm după-averii,
trăim fericirea-n clișee
cu umerii prinși sub poveri.

Trăim libertatea-n ospicii
și traume purtăm la rever,
cu toții devenim azi complicitii
unui veac muribund, efemer.

Când prietenii-și cumpără arme,
iar frații între ei se ucid,
trăim libertatea-n cazarme
împinși spre un biet suicid.

MĂ BÂNTUIE DESTINUL NELUMIT

Mă bântuie destinul nelumit,
mă copleșesc speranțele deșarte,
iubita mea, ce tragic ne-am iubit –
ca două personaje dintr-o carte.

Iubirea ta mi-a fost – un dulce chin,
m-am ofilit ca florile de toamnă,
iubirea ta mă doare feminin –
sub ochii tăi voievodali de doamnă.

Din calea ta mă văd mereu fugind
și îmi tot spun că așa ar fi mai bine,
dar mă cuprinde-atunci un fel de jind
și mă întorc tăcut, din nou, la tine.

Iubito, azi tomnatic ne-ndreptăm
spre alte zări sau poate chiar spre moarte.
Ne vom iubi pe-acel străin țărâm,
ca două personaje dintr-o carte.

TE PORT ÎN SUFLET CA PE O VECHE RANĂ

Te port în suflet ca pe o veche rană
și mă gândesc la tine lăcrimând,
tu ești amanta mea cotidiană,
iar eu sunt muritorul tău de rând.

Frumoasă ești, dar asta nu ajunge,
trădările în suflet ne pătrund,
mă plimb pe-ale tinereții mele unde,
de bătrânețe caut să mă ascund.

Cu tine-n gând voi adormi la noapte,
cu tine-n gând în zori mă voi trezi
și zilnic tot așa până la moarte,
n-am să te dau uitării orice-ar fi.

Ne-om despărți, fiindcă-i la modă
să se despartă oamenii plângând,
frumoasa mea amantă incomodă,
eu sunt doar muritorul tău de rând.

VERBUL „A IUBI”

Azi, în lumea întreagă, nu e loc de bine
și ce vremuri grele, am prins a trăi,
încă suntem veseli și mi-e dor de tine,
încă știm ce-nseamnă verbul „a iubi”.

Dar trăim cu teama zilelor de mâine,
parcă-n lumea asta n-am avea vreun rost,
lumea-i fericită, dacă are pâine...
întreaga noastră viață pare un film prost.

Ni se întorc copiii de prin țări străine,
stau opriți la vama marilor dezastre,
de parcă „acasă” nu le aparține
și le înghit în taină zărilor albastre.

Trăim vremuri tulburi, fără alinare,
Terra se îmbracă în triste pandemii,
a rămas speranța, ea nicicând nu moare,
să rostim cu toții verbul „a iubi”!

ÎNCĂ VREAU SĂ TE AM

Încă vreau să te am, încă vrei să mă știi...
Într-o lume pătrunsă de reci pandemii,
purtăm măști și mănuși ca-ntr-un joc de copii,
pentru mulți suntem morți, pentru noi încă vii.

Într-o moarte banală cu arome de rai,
aș mai vrea să te am, ai mai vrea să mă ai,
aș mai vrea să-ți mai dăruie cireșe de mai,
dar pornim către cer într-un tropot de cai.

Suntem liberi de-acum de bici și de ham,
treziți în cădere ca o floare din ram,
aș vrea să-ți mai dăruie tot ce nu am,
ai vrea să mă ai, aș mai vrea să te am.

Parcă aș vrea să te strig,
parcă aș vrea să te chem,
dar mi-e greu de acum și mi-e limba de lemn,
parcă aș vrea să te chem,
parcă aș vrea să te strig,
dar mi-e frică de-acum și mi-e rece și frig.

Purtăm măști și mănuși ca-ntr-un joc de copii,
pentru mulți suntem morți, pentru noi încă vii,
încă vreau să te am, încă vreau să mă știi...
Într-o lume pătrunsă de reci pandemii.

ORAȘELE FAC JURĂMÂNT ÎN PLOAIE

Orașele fac jurământ în ploaie,
tramvaiele destinul mi-l prezic,
când spaimile răsar dintre gunoaie
doar moartea mă mai sperie un pic.

Eu mă voi stinge fluturând stindarde,
dar moartea mă mai sperie puțin,
deși mă plimb cu ea pe bulevarde
și o înțeleg ca pe un firesc destin.

Credința-n suflet nu mi se îndoiaie,
deși mă îndrept tăcut spre țințirim,
orașele fac jurământ în ploaie –
cu moartea mă cunun neligitim.

Se iau măsuri din ce în ce mai aspre,
nimic pe lume nu mai e divin,
voi evada din marile dezastre
și-n fața morții, astăzi, mă închin.

Căci moartea este starea mea de veghe
și o înțeleg ca pe un destin firesc,
când numai crede nimeni în pereche,
eu parcă o iubesc și n-o iubesc.

Când spaima răsar dintre gunoaie
doar moartea mă mai sperie un pic,
orașele fac jurământ în ploaie,
tramvaiele destinul mi-l prezic.

ȚI SE CUVIN CUVINTE NEROSTITE

Ți se cuvin cuvinte nerostite,
ți se cuvin tăceri scăldate-n vin,
și toate cele câte-au fost rostite
tot ție, draga mea, ți se cuvin.

Lângă surâsul tău aş sta de pază
și sub privirea ta eu mă simt mic,
ți se cuvin și verbele din frază,
ți se cuvine totul și nimic.

Ți se cuvine tristul din cuvinte,
ți se cuvine verbul „a uita”
și pasul să te ducă doar-nainte,
iar eu voi fi mereu în urma ta.

Ți se cuvine vrerea și nevrerea,
ți se cuvine dalbul din tăceri,
cu tine zeii-și risipesc averea
și se îmbracă-n tristul unei seri.

Ți se cuvin cuvinte nerostite,
ți se cuvin tăceri scăldate-n vin,
și toate cele câte-au fost rostite,
doar eu, iubito, nu-ți mai aparțin.

DINCOACE ȘI DINCOLO DE TINE...

Încotro să merg, iubito, nu mai știu,
mânat de dorul ochilor căprui,
când dincoace de tine e pustiu,
iar dincolo de tine nimic nu-i.

Tu te despați de mine ca de frig,
iar eu nici nu mai știu dacă exist,
când dincolo de tine nu-i nimic,
iar dincoace de tine este trist.

Eu mă despart de tine ca de-un vis,
visat cândva la bine și la greu,
când dincolo de tine-i interzis,
iar dincoace de tine sunt doar eu.

Din dragoste de viață cad rănit,
cuprins de un sfârșit cărămiziu,
când dincolo de tine e sfârșit,
iar dincoace de tine e târziu.

CÂNTEC DE IUBIRE

Iubita mea cu chip de primăvară,
mă-mbăt de tine dulce ca de vin,
frumoasa mea cu nume de fecioară,
cu păru-n vânt și ochi de cer senin.

În ochii tăi tristețea mi se pierde,
sub zâmbetu-ți serafic și senin,
iubita mea cu chip de foaie verde,
cu pasul legănat ca un destin.

Iubita mea frumoasă ca o ninsoare
de flori de măr, în luna lui april,
eu fac cu viața ultima prinsoare,
minunea mea cu ochii de copil.

Și toate cele câte-au fost pe lume,
și câte sunt, și câte se vor pierde,
iubita mea, eu te mai strig pe nume
și îți șoptesc de dragoste – în verde.

Ne vom iubi acum, din vreme-n vreme,
privind spre-acel amurg cărămiziu,
ca să te las acum e prea devreme,
să mai rămân la tine e târziu.

Frumoasa mea cu nume de fecioară,
cu păru-n vânt și ochi de cer senin,
iubita mea cu chip de primăvară,
mă-mbăt de tine dulce ca de vin.

CÂND NU AI O MÂNĂ PE CARE S-O STRÂNGI

Când nu ai o mână pe care s-o strângi,
întoarce-ți privirea spre lanul cu maci,
când nu ai un umăr pe care să plângi,
întoarce-ți privirea spre iarbă și taci.

Când valuri de trist ți se învolbură-n sânge
și nu ai un nume pe care să-l chemi,
când simți cum durerea inima-ți frânge,
întoarceți privirea spre piatră și gemi.

Când simți mușcătura pe mână și-n piept,
întoarce-ți privirea spre ape adânci,
când de lume te simți judecat pe nedrept,
întoarce-ți privirea spre mamă și plângi.

Când tristul iernează-n sufletul tău,
când privirea de prieten nu-ți mai e caldă,
tu nicicând să nu întorci răul cu rău,
întoarce-ți privirea spre tată și rabdă.

Când de toți cei plecați te cuprinde un dor,
când simți năruită nădejdea ta toată,
întorceți privirea spre o pasăre-n zbor,
întoarce-ți privirea spre mamă și tată.

NUMAI TU, IUBITO, MI-AI RĂMAS

Într-o bună zi,
tu nu ai să vii,
ca să-ți spun iubirea pe de rost.
Într-o zi cu nori,
fără cer și flori,
vom pleca de parcă nici n-am fost.

Încă te iubesc,
încă te doresc,
bântuit de triste insomnii.
Te-am iubit mereu
și îmi este greu,
însă tu, iubito, nu vei ști.

M-aș întoarce acum
din ultimul drum,
cum se întoarce robul la stăpân.
Aș plăti oricum,
ultimul uium,
de mi-ai spune tu să mai rămân.

Clopotele bat,
eu nu mai răzbat,
drumul către tine l-am uitat.

Iată-mă plecat,
așa mi-a fost dat,
untdelemnul din candelă-a secăt.

Și în drumul meu,
către Dumnezeu,

numai tu, iubito, mi-ai rămas.
Numai tu și eu,
împreună mereu,
în tristețea ce-o purtăm în glas.

Ce pomelnic trist,
eu încă exist,
ca un nume dintr-un parastas.
Pașaport am eu
către Dumnezeu,
numai tu, iubito, mi-ai rămas.

CIREȘE AMARE LA URECHE

Cireșe amare la ureche
și cer senin cu ochi căprui,
iubito, să mai fim pereche,
prin anotimpul nimănui.

Eu cu un lanț din pădăie,
pe veci de mine să te leg
și pentru o întreagă veșnicie,
doar înspre tine să alerg.

Renaște verdele-n coline
ca un preafericit destin
și iarba mai miroase-a tine –
doi ochi căprui pe un cer senin.

Iubito, să mai fim pereche
prin anotimpul nimănui,
cireșe amare la ureche
și cer senin cu ochi căprui.

STEWARDESA

La Otopeni aeroportul este *full*,
însă de mine nimănui nu-i pasă,
eu mi-am luat bilet spre Istanbul,
dar oamenii-n albastru nu mă lasă.

Au găsit în geanta mea-un pistol,
ce-i drept, era-ncărcat cu apă,
iar locul meu spre Istanbul e gol,
cu apă astăzi nimeni nu se-adapă.

Dar nu-i nimic, eu zbor către Paris
și la-mbarcare, iarăși îmi beau romul,
privind la stewardesa mea, din vis,
mai sigură decât întreg TAROM-ul.

În avion mă simt precum un zeu,
când stewardesa îmi toarnă cafeaua,
aș vrea să zbor spre Kiev – Chișinău,
dar n-am bilet și asta mi-e beleaua.

Mă uit la stewardesă cu ochi dulci,
însă privirea mea o lasă mută.
M-am hotărât: azi zbor către Tecuci!
Cu-o preafrumosă blondă-parașută.

ÎNTRE SLUJBĂ ȘI „DRUJBĂ”

Doamne, mi se-ntâmplă „iară”,
să rămân și-n astă seară,
să beau ceaiuri ca un bleg.

Căci nevasta mea frumoasă
a plecat din nou de-acasă,
să ia cina cu-un coleg.

Varza mării ei de viață –
se întoarce ea spre dimineață
și spune că toate i-au mers brici.

Că ea nu stă din plăcere,
însă meseria-i cere –
mama lui de-așa servici!

Ceapa mă-sii ei de slujbă,
că pun mâna pe o drujbă,
și la toate pun caput!

Dar să rămân fără muiere
nu este nicio plăcere,
să iau tot de la-nceput.

În fiecare dimineață
toți vecini-mi râd în față
și îmi spun că sunt zevzec.

Dă-o-ncolo-n ea de drujbă,
am să-mi iau și eu o slujbă
și-am să ies cu un coleg!

BALADA PRIETENULUI MEU CÂINE

Am avut un câine cu ochi de motan,
l-am hrănit cu pâine, dormea pe divan.

Era curat la minte, la suflet și trup,
Dar se prefăcuse dintr-odată-n lup.

Mi-e prieten lupul cu ochi de mucava –
ce își schimbă părul, dar năravul ba!

Și în loc de lesă, am să-i iau un laț,
Ca să nu mai latre cu atât nesaț.

Fiți-ar lațul lesă, fiți-ar lesa laț!
Marș de-aicea, câine! Caț, motane, caț!

Am alungat lupul – câinele-motan,
nu mai am prieten, dar n-am nici dușman.

POEM UTOPIC

Alo, 112?!...

Vă rog frumos, interveniți,
vă rog, vă rog să vă grăbiți –
în ajutorul vostru sper!
Vecinii mei Andrei și-Anton,
oh, Doamne, ce mai ghinion –
citesc Homer!

Mai e și Gigi cu Matei
Care-au uitat de-Antena 3
și totul e cu susu-n jos.
Ei nu mai vor nici Pro Tv,
se uită doar la TVR,
vă rog frumos!

Intervenți, vă rog, urgent,
se întâmplă un lucru indecent
la noi în bloc!
Țața – soția lui Pandele
căreia îi plăceau manele –
ascultă rock!

Vă rog frumos, interveniți,
vă rog, vă rog să vă grăbiți...

SINGUR

Spune o vorbă cu dreptate,
mai veche de câțiva ani,
că fratele îți e doar frate,
dar brânza e pe bani!

Unde-i unul nu-i putere,
unde-s doi nu-i nici atât,
eu rămân la-a mea părere
și-mi port singur de urât.

Căci mai singur decât mine
numai cucul e pe lume,
căci mai singur cum sunt eu,
nu e decât Dumnezeu.

Singur vin, singur mă strig,
singur tremur când mi-e frig,
singur beau, singur mănânc,
singur râd și singur plâng.

Singur, singur...

CÂNTEC DE CÂNTAT ÎN ZORI

Fi-mi-ar albul negru,
verdele amar –
te-am iubit, Tănțico,
la Obor sub felinar.

Mă mai arde-n suflet
ochiul tău șerpesc,
te-am iubit, chivuțo,
și-ncă te iubesc!

Te-am iubit, țiganco,
la tin' sub verandă –
eu ți-am fost „gajiul”,
tu mi-ai fost „pirandă”.

Mi-ai ghicit, frumoaso,
în cărți și ghioc,
mi-ai ghicit de toate,
nu și de noroc.

Mi-ai ghicit de toate,
de drum și de dor
și de-atunci, chivuțo,
după moarte mor.

Fi-mi-ar ziua noapte
și hodina drum,
Te-am iubit, Tănțico,
te iubesc și acum.

Mi s-a stins „țigarea”,
nu mai am alcool –
Hai sictir, pirando!
Că și eu pașol!...

* * *

***Bunului meu prieten Vasile Buciuta,
căruia îi plac mașinile puternice***

Eu te salut, prietene din Ardeal,
și să auzim mereu numai de bine!
Dacă tu astăzi ți-ai lua un cal,
eu fără o iapă, n-aș veni la tine.

Dar tu ai herghelii întregi de cai,
ascunse sub capote smălțuite,
cu atâtea iepe, ne-am simți ca-n rai,
când ne-ar călca în tinere copite.

AH CE MOARTE, AH CE VIAȚĂ...

Eu nu vreau să mor vreodată,
dar de-o fi să mi se întâmple,
nu umblați cu lucruri triste,
nu vreau garoafe la tâmples.

Cioclii să se îmbrace-n verde,
să vopsească-n roșu dricul,
căci de-acum nu am ce pierde,
merg spre cimitir cu cirul.

Dacă-i circ, atunci să fie,
hai să ne veselim, frate,
în loc de lumânări de ceară,
eu vreau panglici colorate.

Vreo trei dansatori pe sârmă,
de sub cer, să mă bocească
Și-o pirandă cu cinci fuste
drumul morții să-mi ghicească.

Ah ce moarte, ah ce viață,
ah ce bâlci, ce veselie...
Și un scamator să scoată
un stol de ciori din pălărie.

Uite astfel voi da colțul,
pe al țintirimului uliță,
pân-la groapă o să ajungă
toată lumea beată criță.

După datina străveche,
mortul „cu popă se-ngroapă” –
Lăsați-l naibii afară,
vreau să dorm singur în groapă.

Vreau și muieri despuiate,
și bețivi călcați la dungă,
De-o așa paranghelie,
moartea unde să se-ascundă?...

Și după o astfel de beție,
mă voi trezi-n sicriu,
Voi privi mirat la lume –
mort de beat, dar încă viu.

Și săraca sora moarte
să nu moară de necaz,
am s-o chem la nouă zile
să-mi vină la parastas.

Ha-ha-ha!...

CAPRA CU TREI IEZI

Prieteni, azi vă spun povestea
caprei noastre cu trei iezi,
care își făcuse casă
prin tufișurile verzi.

Dar lupul Lache din pădure,
despre asta a aflat
și s-a gândit ca să facă
un sângeros atentat.

Voind să se ospăteze
din carnea iezilor cei blânzi,
ce-și așteptau mămica,
când sătui, când mai flămânzi.

Dar când plecă de-acasă,
mama capră porunci
iezilor să nu deschidă
ușa casei, orice-ar fi!

Doar când vor auzi parola
„Sugeți lapte, puii mei!”
Atunci să deschidă ușa,
încuiată cu trei chei.

Lupul Lache dădu fuga,
până-n sat la un fierar,
ca să-i potrivească limba,
să vorbească rar și clar.

Apoi, iute dă fuguța
în tufișurile verzi,
vrând să-și facă tocăniță
și friptură din trei iezi.

Se apropie de ușă și spuse duios:
„Ehei – sugeți lapte, puii mei!”
Însă iezii nu umblară
nici la ușă, nici la chei.

„Nu e mama”, spuse unul.
„Este lupul fioros –
fiindcă rosti parola
cu un glas cam prea duios!”

Lupul Lache dădu fuga
înapoi la-acel fierar,
ca să-i potrivească limba
să vorbească și mai clar.

Din nou – repede fuguța,
cu limba scoasă de un cot,

cu ochii lucind de foame,
cu balele-ntinse pe bot.

Și rosti din nou parola –
„Sugeți lapte, puii mei!”.
Sperând că de data asta
iezii vor umbla la chei.

Ce se mai distrară iezi,
și-i răspunseră în cor:
„Sugi matale degețelul,
că la ușă-avem vizor!”

S-A DUS DRACULUI POVESTEA

Când eram copii de-o șchioapă,
ne cuprindeau reci fiori,
ascultând povești de groază
cu eroi nemuritori,

cu împărați pe patul morții,
cu prințesa care plânge,
cu feți duși în pribegie,
cu cai înotând în sânge.

Cu tot felul de dihăanii,
cu balauri și cu spâni
și cu oștile creștine,
alungându-i pe păgâni.

Tot ce ne spuneau bunicii,
părea să aibă un rost,
însă astăzi nici povestea
nu mai este ce a fost!

Refren:

*S-a dus dracului povestea,
s-au destrăbălat eroii,
stau noptea prin cazinouri
și se îmbată precum boii.*

*Dar mai este o speranță,
răul e învins de bine –
hai să căutăm prin basme
personaje feminine.*

Uite, Ileana Cosânzeana
îl așteaptă pe Făt-Frumos,
îl așteaptă de trei ore
că vine bietul pe jos.

Uneori așa e-n viață –
a dat peste el beleaua,
își amanetase calul
și pierdu la pocher șaua.

Dar să nu crezi, Cosânzeano,
că Zmeul este mai breaz,
uite, de trei luni de zile,
nu a fost o clipă treaz.

A ipotecat pădurea,
și-a vândut în târg muscanul,
acum se plimbă prin bâlciuri
să-și vândă și buzduganul.

Refren:

Biata Albă ca Zăpada
trăiește sub semnul fricii,
n-are cine s-o păzească,
căci s-au îmbătat piticii.

S-au destrăbălat prin cârciumi,
dau pe-acasă tot mai rar,
iar prințesa dalbă plânge
în palatul de cleșter.

Vrăjitoarea gârbovită
umblă beată ca o curcă,
n-are mere otrăvite,
c-a făcut din ele țuică.

A venit și primăvara,
s-a topit zăpada dalbă,
prințesa, așteptând piticii,
mai fumează câte-o iarbă.

Refren:

Pe-o cărare prin pădure,
Iată-apare și Scufița,
îmbrăcată-n pielea goală –
i-a furat lupul rochița.

Vânătoru-și dete pușca
pe trei litri de rachiu,
Și acuma umblă creanga –
mort de beat, dar încă viu.

Dar și lupul, bată-l vina,
umblă prin pădure creanga,
bea ca boul din poveste,
care și-a pierdut talanga.

După ce-a halit băbuța,
de trei zile o ține lată.
Că de-atâta băutură,
în burta lui – bunica-i beată.

Refren:

Salut prietenesc de întâmpinare

Mihai Hafia Traista face astăzi numeroșilor săi cititori și prieteni o mare bucurie, dăruindu-le volumul de versuri **Orașele fac jurământ în ploaie**.

În peisajul literaturii ucrainene din România, Mihai Hafia Traista și creația lui reprezintă un punct de referință. De câțiva ani buni, el este scriitorul ucrainean de la noi cel mai prolific și reprezentativ, a cărui bogată și valoroasă operă (poezie, proză, piese de teatru, literatură pentru copii și tineret, eseuri, lucrări de istorie și critică literară, traduceri din literatura ucraineană în limba română și din literatura română în limba ucraineană, alături de rodnică lui activitate de redactor și editor) este unanim recunoscută și apreciată. Dovadă a recunoașterii valorii creației lui Mihai Hafia Traista stau numeroasele premii cu care au fost încununat – atât în România, cât și în Ucraina – cărțile publicate de el. Piese de teatru scrise de Mihai Hafia Traista – premiate și ele – se joacă cu mult succes pe scenele teatrelor din România. La cele de mai sus, se cuvine să adaug faptul că Mihai Hafia Traista este un scriitor bilingv, creând atât în ucraineană, cât și în română. Așa se face, *iubite cetitoriule*, că astăzi ții în mână ultima lui creație românească – volumul de versuri **Orașele fac jurământ în ploaie**.

Nu pot să închei această succintă prezentare fără să amintesc remarcabila lucrare de doctorat a lui Mihai Hafia Traista: **Rușii și ucrainenii – aspecte imagologice**. Remarcabilă nu numai prin acribia cu care fusese documentată și scrisă, pentru a-i conferi necesara valoare științifică, dar și premoniția de care a dat dovadă autorul în privința conflictului ruso-ucrainean, căci Mihai Hafia Traista și-a scris disertația cu mult înainte de declanșarea războiului de către Federația Rusă împotriva pașnicei și independentei Ucraine, provocând tragedia prin care trece în prezent poporul ucrainean.

Am subliniat și cu alt prilej o trăsătură distinctă a întregii opere a lui Mihai Hafia Traista – originalitatea creației sale, actualitatea tematicii abordate, precum, desigur, și timbrul personal inconfundabil al limbii scrierilor lui (în egală măsură, ucraineană și română), un timbru colorat de pitorești accente maramureșene. Este și motivul pentru care cărțile lui Mihai Hafia Traista se bucură de aprecierea atât a cititorilor (am mai spus-o și cu alt prilej: acesta este lucrul cel mai important pentru orice scriitor), cât și a criticii literare.

Pentru că aceste rânduri nu au pretenția unui demers critic, ci se vor doar un prietenesc salut la apariția unei cărți de valoare, voi mai spune doar că volumul lui Mihai Hafia Traista **Orașele fac jurământ în ploaie** este alcătuit din două secțiuni distincte tematic: *Colinde și cântece creștine* și *Cântece pentru inimă și suflet*. Deși distincte, cele două părți sunt consonante, căci în subtext

sunt legate organic de elemente majore: viață, iubire, durere, moarte.

Colinde și cântece creștine (paisprezece, în total) pastișează melosul popular cu vădită și neprefăcută intenție, ba chiar cu nedisimulată ostentație, poetul având un scop foarte precis: colindele și cântecele creștine să fie cât mai autentice, cât mai convingătoare, să se preteze a fi cântate pe melodiiile deja cunoscute sau să stârnească interesul compozitorilor în a le pune pe muzică, dar și – nu în ultimul rând! – să trezească în sufletul cititorilor/ascultătorilor melancolice aduceri aminte din anii copilăriei fiecăruia. Și chiar dacă multe dintre aceste versuri au vădite elemente autobiografice (Mihai Hafia Traista nici nu ascunde această intenție), datorită sentimentelor general umane pe care le propagă, a tonului convingător al fiecărui vers, colindele și cântecele creștine cuprinse în acest volum sunt lesne și cu plăcere însușite de cititor, ca fiind ale sufletului și copilăriei lui. Se cuvine, de asemenea, remarcat că atât colindele, cât și cântecele creștine denotă din partea autorului o temeinică cunoaștere a Sfintei Scripturi, pe de o parte, iar pe de alta, a creației populare, cu precădere a celei din locurile de baștină ale poetului: lui și – prin măiestria sa – și cititorului îi răsună în amintire colindele copilăriei. Astfel se întâmplă, când Mihai Hafia Traista dedică unele colinde satului său natal (***Colindă pentru Rona de Sus***), părinților, plecați în lumea celor drepti (***Colind pentru părinți, Se apleacă brazii, Mi-a spus mama o poveste***),

dar și celor mai mici colindători (*Flori dalbe de măr crăiesc*).

A doua parte a volumului **Orașele fac jurământ în ploaie**, cuprinde creații, așa-zicând, „laice” (cincizeci și trei la număr) căreia Mihai Hafia Traista i-a dat un titlu, care să sugereze lămurit intențiile sale declarat lirice: ***Cântece pentru suflet și inimă***. Versurile din această a doua secțiune a acestui volum, poezii de dragoste în cvasitotalitatea lor, deși diferite ca tematică și tratare artistică, au o „atmosferă” și o „melodie” aproape identice, și anume tristețea, o tristețe cântată pe diferite tonalități, motiv pentru care această stare sufletească cunoaște o gamă în permanent crescendo – de la melancolie duioasă, regrete târzii și, trecând prin zadarnice păreri de rău, până la durere sfâșietoare. (*Cântec pentru Rona, Cântec de întoarcere acasă, Cântecul fiului risipitor, Cântec pentru casa părintească, Mormânt pentru doi, Cântec trist, Voi ierna la tine, Când nu ai o mână s-o strângi* ș.a.). O realizare remarcabilă mi se pare poezia ***Cântec pentru casa părintească***, în care poetul folosește o manieră artistică și imagini originale cu care potențează sentimentul durerii disperate, a locului pustiit de dispariția părinților, personificând lucruri dragi, de care viața l-a despărțit. Hai să citim împreună această bijuterie lirică!

Mă așteaptă poarta noastră-n poartă
și-mi iese drumul casei noastre-n drum,

mă-ntâmpină fântâna fără roată
și gardul nostru de nuiele de alun.

Mă așteaptă și grădina în grădină,
și gardul de nuiele împletit,
în casa noastră nu mai e lumină
și tace pragul casei noastre obosit.

Nici câinii curții noastre nu mai latră
și nici cocoșii nu mai cântă-n zori,
iar soarta casei noastre n-are soartă,
nici grădinița mamei n-are flori.

S-au pus pe plâns icoanele din casă,
Bocesc pereții înnegriți de fum
și au fugit ferestrele de-acasă,
doar drumul casei noastre iese-n drum.

Mă așteaptă poarta casei noastre-n poartă
și-mi iede drumul casei noastre-n drum,
dar casa noastră nu mai e acasă –
pe hornul casei noastre nu mai iese fum.

Un sentiment frecvent întâlnit în poeziile acestui
ciclu este cel al morții, pe care Mihai Hafia Traista, deși

îl ia în serios, deocamdată îi convine să cocheteze cu el.
(Vezi ***Orașele fac jurământ în ploaie***: Orașele fac jurământ în ploaie,/ tramvaiele destinul mi-l prezic,/ când spaimele răsar dintre gunoaie,/ doar moartea mă mai sprerie *un pic*. – subl. mea).

Dar poetul nu vibrează doar la propriile dureri, ci măcar în egală măsură la durerea și nenorocirile semenilor. Tragedia prin care trece poporul ucrainean în aceste zile, tragedie provocată de agresiunea rusească, și-a găsit dureros ecou în sufletul poetului, dând naștere versurilor din ***Ucraina-i scăldată în sânge***:

În curând va sosi Învierea
Domnului nostru Cel Sfânt,
va cădea peste noi mângâierea –
ca o rugă între cer și pământ.

Ne e bolnavă planeta și plânge,
în hohote plângem și noi,
Ucraina-i scăldată în sânge,
noi cu toții luptăm în război.

.....

Părăsite cătune zac goale,
visând la un trist ideal,
lumea a luat-o la vale –
spre Al Treilea Război Mondial.

Închei acest cuvânt de întâmpinare la apariția unui nou volum al lui Mihai Hafia Traista cu nădejdea că viziunea poetului din ultima strofă nu se va împlini – nici acum și nici altă dată!

Corneliu IROD

CUPRINS

Colinde și cântece creștine

Se apleacă brazii / 7
Mi-a spus mama o poveste / 8
Colind pentru Rona de Sus / 10
Colind pentru părinți / 12
Moldave coline spre Prut se întind / 14
În Viflaim' colo sus / 16
Linu-i lin și Ieru-i Ier / 18
Vine iar Crăciunul / 20
Flori dalbe de măr crăiesc / 21
De Anul Nou / 23
Planeta așteaptă învierea / 24
Doamne, dă-mi o cruce / 26
Rugă pentru Suceava / 27
Rondelul învierii / 28

Cântece pentru inimă și suflet

Cântec pentru Rona / 31
Cântec pentru Rona (II) / 33
S-au îmbătat cireșii din grădină / 35
Cântec de întoarcere acasă / 36

Cântecul fiului risipitor / 37
Cântec pentru casa părintească / 38
Cântec pentru părinții plecați / 39
Prenumele mamelor noastre / 41
Nămețească-ne cenușa / 42
Bună seara, prieteni! / 44
Ucraina-i scăldată în sânge / 45
Trăim în pragul marilor dezastre / 47
Cântec trist / 49
De-o vreme amintirile mă-nfruntă / 51
Cântec pentru satele părăsite / 53
Pașaport spre înviere / 55
Elegie pentru poeții români / 56
Suntem români / 58
Balada întrupării / 59
Frumoasa dascăliță / 61
Balada despărțirii de vară / 63
Verbul „a învia” / 64
Te visez prin păduri cărunte de ger / 65
Să vii la mine ca la o înviere / 66
Mormânt pentru doi / 68
Voi ierna la tine / 70
O, ce noapte minunată / 72
Iubito, anii stau să ne supună / 74
Let it be / 75
Sunt rele și bune pe lume / 76
Te iubesc ortodox și păgân / 78
Trăim libertatea-n cazarme / 79
Mă bântuie destinul nelumit / 80

Te port în suflet ca pe o veche rană / 81
Verbul „a iubi” / 82
Încă vreau să te am / 83
Orașele fac jurământ în ploaie / 85
Ți-se cuvin cuvinte nerostite / 87
Dincoace și dincolo de tine / 88
Cântec de iubire / 89
Când nu ai o mână pe care s-o strângi / 91
Numai tu, iubito, mi-ai rămas / 92
Cireșe amare la ureche / 94
Stewardesa / 95
Între slujbă și „drujbă” / 96
Balada prietenului meu câine / 98
Poem utopic / 99
Singur / 100
Cântec de cântat în zori / 101
Bunului meu prieten Vasile Buciuta / 103
Ah ce moarte, ah ce viață / 104
Capra cu trei iezi / 106
S-a dus dracului povestea / 109

Salut prietenesc de întâmpinare / 113